

RODOLJUB.

Izhaja dvakrat na mesec ter stane za vse leto 1 K 60 v., za pol leta 1 K. — Za oznanila plačuje se od dvostopne petit-vrste 16 v. če se enkrat tiska; 24 v. če se dvakrat, in 30 v. če se trikrat tiska. — Večkratno tiskanje po dogovoru. — Naročnina in inserati blagovolijo naj se pošiljati „Narodni Tiskarni“ v Ljubljani, vsi spisi in dopisi pa uredništvu „Rodoljuba“. — Pisma izvolijo naj se frankirati. — Rokopisi se ne vračajo.

Žganje.

»Naše ljudstvo se bo v žganju vtopilo«, tako kliče »Slovenec« v članku, v katerem popisuje pijančevanje med Slovenci in posledice te strašne strasti, ki razjeda naš narod.

Kar piše »Slovenec«, je vse resnično. Pijančevanje se je v nas tako razširilo in tako udomačilo, da nas je lahko strah za bodočnost. »Naše dobro ljudstvo« že več ne pije — nego, da rabimo izraz dr. Šusteršiča — žre žganje in skrajni čas je, da se najdejo pota in sredstva, to grozovito navado vsaj utesniti, če je že odpraviti ni mogoče.

Ako premostrimo razmere glede pijančevanja na Kranjskem, zapazimo pred vsem, da je pijančevanje najbolj razširjeno v klerikalnih krajih, najmanj pa v naprednih okrajih. To izpričuje statistika popolnoma jasno in to je jako podučno dejstvo. Žganjepitje je najbolj razširjeno po Gorenjskem in v ljubljanski okolici, najmanj na Notranjskem, na Dolenjskem pa zopet v klerikalnih okrajih znatno bolj, kakor v naprednih. To pa ni slučaj. Koder je omika večja, kjer je sploh »standard of life« višji, tam se konsumira tudi manj žganja.

Tudi posledice žganjepitja svedočijo, na kakšni stopnji je »naše dobro ljudstvo« v klerikalnih okrajih v tem, ko so pretepi in poboji na Notranjskem jako redki, vidimo na Gorenjskem in v ljubljanski okolici, da je ljudstvo silno posurovelo in da so poboji na dnevnem redu, šnops in nevednost hodita roka v roki. Ko bi se Slovincem porodil kak Gavarni, bi kranjskega kmetskega klerikalca najboljše pogodil, če bi naslikal moža, ki drži v jedni roki rožni venec, v drugi pa steklenico šnopsa.

O tem smo pač vsi jedini, »da, odkar je nehal Turek pleniti po naši slovenski domovini, nima naš narod hujšega sovražnika, kakor je pijančevanje, a v tem, ko skuša napredna stranka z obdačenjem žganje podražiti in pijančevanje omejiti, ko skuša povzdigniti splošno omiko in npravnost, niso »od Boga postavljeni voditelji slovenskega ljudstva« ničesar storili, da bi pijančevanje omejili, pač pa s svojimi konsumi in z uvaževanjem tirolskega petjota pijančevanje še povečali. Tisoč let so duhovniki absolutni gospodarji našega kmeta in srečno so ga potisnili npravno in duševno skoro na najnižjo stopnjo in so naše ljudstvo pripeljali tako daleč, da pijančuje danes, kakor malokateri narod. Naj gre kdo na Gorenjsko, tam lahko vidi, kako možje, žene in

otroci — da govorimo z dr. Šusteršičem žganje kar žro.

Boj proti pijančevanju je nujen, ali na to, da bi naša duhovščina pri tem kaj pomagala, ni misliti. Ljudje, ki v svoje politične namene ustanavljajo konsumske šnopsarije, se pač ne bodo vojskovali proti žganjepitju, saj je pijančevanje glavni vzrok, da imajo klerikalci ljudstvo na vrvi. Le ljudstvo, ki propada fizično in moralno, je klerikalno!

Boj proti alkoholizmu ni samo potreben, nego zamore postati tudi vspešen, če se energično začne. Norveška je bila še pre 50. leti tista dežela, kjer se je popilo največ žganja, a danes je ni dežele, ki bi se glede treznosti mogla k nji primerjati. Največ je pripomogla omika. Če se pri nas razvije tista eneržija, kakor na Norveškem, se bodo dosegli isti vspehi, a treba bo dolzega in vstrajnega dela.

Politični pregled.

Državni zbor.

Po zadnjih skupnih ministrskih konferencah v Budimpešti se je razglasilo, da bo nagodbenih pogajanj kmalu konec ter da se snide drž. zbor spčetka oktobra. Sedaj pa poročajo z Dunaja, da je do zaključka pogajanj še precej daleč, da se bodo vršile konference še ves september ter da zato ni misliti, da bi se sešel parlament prve dni oktobra. Snide se bržčas šele v II. polovici oktobra. Zato pa je še prezgodaj, govoriti danes o dnevnem redu in o predlogah prve seje državnega zbora. Izza poslednjega zasedanja je ostala še 16 nujnih predlogov, ki se niso umaknili in katere mora drž. zbor rešiti najprej.

Češka obstrukcija.

Posl. dr. Pacák zavrača v svojem kutnohorskem glasilu očitaje, da Čehi položaj kvarijo. »Mi kvarimo položaj, ker zahtevamo svoje pravice. Gospodje se bodo morali že navaditi, da bomo tudi v bodoče na ta način kvarili položaj. Ako se nam vrnejo pravice, se izboljša položaj nemudoma in možno bo, parlamentarno razpravljati razne drž. zadeve. Strah pred Nemci pa je tako velik, da se bojé izpolniti naše zahteve. Tudi z odločilnih mest se nam je opetovano obljubljalo, da se nam vrnejo naredbe. A sedaj čakajo Čehi že 3 leta na to in narod je na svoje potrpežljive poslance že nevoljen.« Zato si morajo Čehi svoje pravice izsiliti, ker izdobra ne morejo pričakati jih. Čehi morajo boj dobojevati, ako nočejo, da ne ostanejo slovanski narodi v odvisnosti od Nemcev. »Naši nasprotniki se motijo, če mislijo, da bomo storili to, kar oni hočejo: storili bomo, kar jih bo jezilo najbolj, kar

bo njihove načrte najbolj pokvarilo in kar bo češkemu narodu najbolj koristilo.« — »Pozor« poroča, da hoče Koerber ponuditi Cehom, ako ne bodo obstruirali proti nagodbi: hitrejšo izvršitev mostov na Češkem, večjo podporo za regulacijo Moldave in Labe, ustanovitev nove trgovinske zbornice na Češkem, sprejetev nekaterih srednjih šol v drž. oskrbo, ustanovitev novega okr. sodišča ter odobrenje davka na pivo. »Vendar bodo Čehi te ponudbe odklonili«, piše »Pozor«. Tudi »Politik« poroča, da namerava vlada Čehije podkupiti, da bi ne obstruirali ter jim ponuditi kmetijsko akademijo v Taboru.

Balkan in naša država.

Medlo, popustno politiko grofa Goluchowskega na Balkanu je nedavno ostro obsodila graška »Tagespost«. Sedaj je prinesla enak članek tudi »Münchener Allgemeine Zeitung«. Na Balkanu delata vedno le Rusija in Italija, dočim Avstro-Ogrska brezdelno gleda, kako se utrjuje neposredno onstran njenih mej tuj vpliv. Pred kratkim se je v Mitrovici ustanovil nov ruski konzulat. S tem se je vpliv Rusije v Albaniji znatno povečal. Italija in Rusija sta dobro pripravljene za slučaj, če bi morala Turčija likvidirati. Goluchowski pa goni vedno svojo pesem: status quo ante. Kralj Aleksander in kraljica Draga obiščeta ruski dvor na Livadiji. S tem se priklene Srbija še tesnejše na Rusijo ter se jo odrine od itak neprikljubljene Avstrije. Bolgarija in Srbija bosta odločno podpirali Rusijo v njenih akcijah. Goluchowski pa nima nikjer opore.

Domače in razne novice.

Kranjski deželni odbor je imel dne 15. t. m. sejo, v kateri je sklepal o raznih važnih rečeh, med drugim tudi o odgovoru na vladno ponudbo, sklicati deželni zbor, ako prevzame deželni odbor jamstvo, da se zborovanje ne bo motilo.

„Pri treh farah“ blizu Metlike sta imela dr. Šusteršič in dr. Lampe minulo nedeljo shod. — Deželni poslanec belokranjski, Pfeifer, se tega shoda ni udeležil. »Slovenec« je o tem shodu priobčil tako naivno poročilce, da se mu mora na glas smejeti, kdor ga bere. Glasom »Slovenca« se je mej Šusteršičem in belokranjskimi volilci razvil cel dialog, in ti kmetski možički so Šusteršiču točno odgovarjali, prav kakor da so imeli 14 dni skušnje. Še izurjen igravec ne bi mogel tako točno odgovarjati. Le poslušajmo »Slovenca«, kako je to šlo: Šusteršič: Ali je kdo zadovoljen, da se da gledališču podpora iz

dež. zakladov? Volilci: Nobeden! Šusteršič: Ali naj odstopimo od svojih zahtev? Volilci: Ne smete, nikdar ne! Šusteršič: Ali se najliberalcem udamo? Volilci: Nikdar! Šusteršič: Ali boste vstrajali na naši strani, tudi če bi morali mi še tri ali štiri leta obstruirati? Volilci: Vedno smo z Vami! Ne odnehati! In — dostavlja »Slovenec« — tako je šlo soglasno dalje. Ali ni to prava pravcata komedija? In s takimi otrobami »farbajo« klerikalci javnost, prav kakor bi ne poznali Belokranjcev! Ako povemo, da klerikalci tudi tega shoda niso nikjer naznanili, ker so se bali udeležbe naprednjakov, smo menda povedali dovolj.

Škofovi golobi. — Razun štruktjev ima baje naš škof posebno rad »rižoto« iz nežnih golobčkov. V ta namen se redi v škofiji sami cela jata golobov. Seveda tudi škofovi golobi ne poznajo pri vsej golobji ponižnosti boljše olike kot take živalice pri posvetnih lastnikih. No pa nismo Premilostivemu zavidni, ako dobi včasih nežnejše koščice pod svoje zobe, pač pa bi moral vedeti, da imajo drugod golobje svoje prostore ali pod streho ali v posebnih golobnjakih, dočim žive škofovi golobje v sobi nad kramarskim trgovom ter seveda ne vprašajo, ali so pod oknom jestvine, podobe ali toalete. Pritožiti se nam je prišel mož, ki si je pod usodnimi okni ogledoval razstavljenе slike »burskih junakov«. Ko je najlepše opazoval naskok na Kioskop, vsulo, oziroma zlilo se je nanj in na slike iz škofijskega okna, kakor bi se — no, — v Kočevju peč podrla. In ta atentat na njegovo sukno in junaške Bure so povzročili škofovi golobje. Mož je bil strašno hud, lastnica slik pa žalostna. Vzajemno sta se potem prala in snažila ter se hudovala nad vaško svobodo škofovih golobov.

Najnovejše katoličanstvo. Menda je le nekaj resnice v tem, da današnja katoliška vera ni več ista, ki smo se je učili pred 30 leti. Vsaj iz duhovniških listov je to posneti. Tako se nahaja v zadnji številki »Slovenskega učitelja«, ki ga za Slomškarje pišejo in plačujejo klerikalci, velepučna razprava »Marijino češčenje, izvrstno vzgojno sredstvo«. Za ljudi, katerim se mehčajo možgani, je ta »razprava« posebno primerna. Razprava kulminira v izreku: »Marijino češčenje je naš narodni ponos«. A bolj ko to nas je presenetilo nekaj družega. »Slovenski učitelj« piše: »Marijino češčenje je bistven del katoliške vere. Sveti križ je sicer znak naše svete vere, a ta mi ne zadostuje, časte ga tudi krivoverci. Rožni venec, sploh češčenje Matere božje, mi je šele popoln dokaz katoliške vere.« To je jako zanimivo pripoznanje, zlasti ker se iz njega posnema, da sta Bog-stvarnik in Izveličar postala popolnoma postranski osebi! Vzpričo tega bi se seveda ne bilo čuditi, če se sčasoma v »Slovenskem učitelju« uvede tudi češčenje dr. Šusteršiča. Nikari misliti, da je to slaba šala. Ko je dr. Šusteršič rekel, da govori iz njega sv. Duh, so se ljudje smejali, a sedaj nam je »Slovenec« pojasnil, da dr. Šusteršič takrat le ni preveč pretiraval. »Slovenec« je v torkovi številki pisal: »Soča« prinaša v članku »tabor na kardinalovem grobu« pamflet najustudnejše vrste zoper g. dr. Šusteršiča, Sv.

Goro in sploh vse, kar je krščanskega«. Tu se dr. Šusteršič izrečno postavlja vsaj v isto vrsto kakor Sv. Gora in proglašja kot nekak del krščanstva. Sv. Gora je božja pot, je svetišče, — Šusteršič je torej vsaj ravno tako svet. Ako tako piše škofov list, potem je dr. Šusteršič seveda bil opravičen trditi, da govori iz njega sv. Duh. Kaj, ko bi šenklaški gospodje mesto z lurško vodo začeli kupčijo z žlindro? Četudi je le 16%, dela večje čudeže, kakor lurška voda, a bi bila pravi simbol svetega Šusteršiča.

Manifestacijski shod v Trstu je bil velempozanten. — 6000 zborovalcev — to nekaj pomeni. Shodu je predsedoval deželni poslanec Mandić. O šolskem vprašanju je poročal dr. Gregorin, a govoril je tudi dr. Rybař, ki je zavračal napade socialnih demokratov.

Klerikalna — olika. Iz Jesenic se nam piše: Tukajšnji klerikalci so postali že tako domišljavi, da že sami sebi verjamejo. Kjer jim zmanjka argumentov, tam nastopajo s surovostjo in pri tem druge zmerjajo, da so — surovi. Ker je pred nekaj dnevi »Sl. Narod« opravičeno ožigosal surovi nastop tukajšnje krčmarice g. Ferjan napram poštemu gostu, ki je zahteval poleg kislega evička tudi »Narod«, katerega je dobiti v vsaki boljši gostilni ne samo na Kranjskem, nego tudi v obmejnih deželah na Slovenskem, zatekla se je ta ženska najbrže h kakemu tonzuriranemu »prijatelju«, kateri jo je skušal oprati v »Slovencu« pod firmo »Liberalna surovost«. Mladi mož mora že imeti posebne simpatije do — Ferjanove hčere, ker dela naravnost reklamo za njeno omožitev. Piše namreč, da naj bodo liberalci le ponižni, a ako se kateremu še vzbudijo skomine po Ferjanovih tisočakah, oziroma po njegovi hčeri, takrat da gospa Ferjanova le naj da liberalcu — mokro cunjo mesto tisočakov in hčere!! Vraga, doslej nismo vedeli, da se v ti gostilni ne dobe samo mokre cunje za liberalce, nego tudi dorasla hči za možitev! Ker pa je gospa Ferjanova pokazala svojo oliko napram poštemu gostu, kateremu takrat niti na misel ni prišlo, da bode radi odličnega slovenskega lista na tako surov način — opsovan, si bode pač vsakdo premislil, predno se odloči za tako taščo. Jeseniškim naprednjakom pa bi bilo le svetovati, naj bi iz tega sicer malenkostnega slučaja izvajali svoje posledice in bi vračali milo za drago, ne pa da se pustijo od pritlikavih farških miši pitati s takimi surovostmi, kakršne jim je serviral sobotni »Slovenec«.

Orešje pri Bizeljskem. — Stanje tukajšnjih vinogradov je izborno. Vina bode več kot lani in bode tudi mnogo boljše. Bratva ranih vrst se prične 22. t. m. Različne plemenite vrste grozdja so ločene. P. n. kupci, ki želijo grozdje od trte, ali pa mošt od preše kupiti, se vabijo, da pridejo in si osebno ogledajo krasoto naših vinogradov. Grozdje se tudi lahko izpreša in se mošt v 24 urah zamore odpeljati. Taisti g. kupci, s katerimi se ena cena ali druga večja podgodba sklene, se bodo brezplačno prepeljali od železniške postaje Poljčane ali Brežice in nazaj. Tudi se jim zagotovi prosta hrana in prosto stanovanje za časa bivanja v Orešji. V to svrhu se g. kupci naj obrnejo do oskrbnika g. Levstika v Bizeljskem gradu, pošta Sv. Peter pod Sv. gorami. Natančnejša poročila podaja iz pri-

jaznosti gosp. Josip Cugmus, učitelj v Orešji.

Uboj. Dne 25. minulega m. je okoli 60letna Muhova Franca v Modričah, v konjiškem okraju, ubila in potem v gozd zavlekla svojega brata, katerega so našli še le 2. t. m. s smrečjem pokritega.

Lastnega brata je — ubil. Celovško porotno sodišče je obsodilo na štiri leta težke ječe baje v Postojno pristojnega cigana Matijo Hudoroviča, ki je 25. septembra l. l. blizu Podkloštra na Koroškem v prepiru ubil svojega lastnega brata.

Dva požigalca lastnih hiš je sodilo pretečeno soboto mariborsko porotno sodišče, in sicer je dobil posestnik Jurij Liško iz Andrijancev 6 let težke ječe, a kočar Jakob Ovčar od Št. Janža pa 2½ leta. Oba sta zažgala lastna poslopja, da sta dobila zavarovalnino.

Premeteno — goljufico je te dni obsodilo porotno sodišče v Trstu. Marija Drobnič iz Smlednika je za neko gospo Bevilacqua posredovala posojila. Nekaj časa je delala pošteno, potem pa je s ponarejenimi dolžnimi pismi od omenjene gospe izvabila nad 15.000 K. Ko je bilo treba napraviti obračun, je pobegnila v Rovinj, a zasledili so jo kmalu in sedaj ji je porotno sodišče prisodilo štiri leta težke ječe.

Prekanjena ženska. — Nekemu ljubljanskemu krojaču je v začetku leta umrla žena in mu zapustila več otrok. Dekla Micka, ki je pri njem služila, je začela naenkrat misliti na zakon in se je prilizovala krojaču, ta pa ni veliko maral za Micko, in da bi imel mir pred njo, jo je odslovil iz službe. Toda Micka ni odjenjala. Pisala je krojaču, da ne ve, kaj je storil, da je njo dal stran, ki je bila kakor mati otrokom in ki ima tudi dovolj prihranjenega denarja, s katerim bi bila lahko njegovo krojaško obrt malo povzdignila. To slednje je ganilo krojača in vzel je Micko nazaj v službo. Micka se je sedaj krojaču od dne do dne bolj dopadla in priljubila tako, da sta se enkrat le zmenila, da se bosta vzela. In res tako se je tudi zgodilo. Micka in krojač sta postala par. Po poroki pa je hotel krojač, da mu pokaže denar, ki si ga je res prihranila. Žena Micka je to obljubila storiti in predvečerašnjim je bil tisti dan, ko bi bil moral dobiti krojač Mickine stotake pred oči. Micka se je praznično oblekla in rekla možu, da gre sedaj v hranilnico po denar, on pa naj le poskrbi za dobro kosilo. Okoli opoludne pa pride Micka vsa objokana domov in med jokom pripoveduje možu grozno nesrečo, katera se jej je pripetila. Na potu domov je pri branjevkah ali pa pri mesarjih v Šolskem drevoredu izgubila ves denar, 680 K. Iskala ga je in povpraševala ljudi, če je kdo našel njeno črno »veliko« denarnico, pa nič. Izgubo denarja je naznanila tudi na policiji. Ta vest je vplivala kakor bomba na ubogega krojača. Bil je ves pobit in potr, da, še celo njegovi pomočniki so imeli sočutje ž njim in so ga pomilovali. Kaj je hotel, denarja ni bilo, ostala pa mu je zato Micka. Popoludne je šlo vse iskat denar, kar je bilo pri krojaču živega. Mož sam se je pehal po mestu. In ko je tako hodil po ulicah in premišljeval, vrnila se mu je tudi misel, kaj pa, ko bi me bila žena »nafarbala« in da še ona sploh ni imela denarja, saj je on pred poroko ni vprašal za denar in

tudi pokazala mu ga ni. Te misli se krojač ni mogel znebiti in včeraj je preletal vse hranilnice in posojilnice ljubljanske in povpraševal, če je bilo dan popred kje vzdignjenih 680 K. Nikjer. Prišedši domov, je poklical Micko predse in jo pozval na dogovor. Micka je skesano priznala, da ni imela nikjer denarja in da je moža le preslepila iz prevelike ljubezni do njega. Mož pa v tem hipu ni čutil ljubezni, prijel je precej trdo Micko in jo pahnil skozi vrata. Amen!

Postopač v ženski srajci. Na Marijinem trgu v Ljubljani je v sredo bil prijeto neki Oton Veiszopp iz Amsterdama, ki je dejal policaju, ko ga je izpraševal, da je že po poklicu postopač in da nima nobene pristojnosti. Policaj ga je odgnal seboj na rotovž, kjer so ga preiskali in našli, da ima na sebi dve srajci, jedno moško in jedno prav dolgo žensko srajco. V žepih še skoraj novega površnika tvrdeke »Max Starkel, Marburg a. d. D.« je imel več rut zaznamovanih z različnimi črkami vozni list drugoga razreda za vožnjo nazaj iz Ljubljane v Celje, potni list na ime Janko Vrbaniča iz Banije v okraju Karlovac, delavske bukvice na ime Oton Veiszopp in železnično karto Evrope. Policija je postopača po poklicu pridržala v zaporu, ker je mnenja, da je dobila nevarnega mednarodnega tatu v pest.

Misterijozna smrt. »Slov. Narodu« se piše iz Beljaka: V noči med 15. in 16. septembrom smo našli okoli pete ure zjutraj skladišnega paznika c. kr. drž. železnice Hermana Gailbergerja, službojočega na južnem kolodvoru pri namestništvu c. kr. državne železnice, mrtvega za ograjo, ki gradi kolodvor med kurilnico in takozvanim »Brandhofom«, ki je hiša, ležeča takoj za kolodvorom, kjer stanujejo večinoma uslužbenci državne in južne železnice. Gailberger je imel nočno službo. Ob 12. uri ponoči je bil še čil in zdrav na kolodvoru, okoli 2. ure po polnoči smo ga pogrešili. Poslali smo seveda več delavcev, ki so ga do 5. ure zjutraj zaman iskali po kolodvoru in v okolici. Poslali smo tudi na njegovo stanovanje najprvo nekega služabnika, okoli 4. ure pa še pisarja Baumgartnerja, ki poleg Gailbergerjevih stanuje. Zadnji je skočil čez poprej imenovano, dva metra visoko leseno ograjo, kjer je bilo zabitih za oprijemanje nekaj močnih žebeljev. Tudi ta ga ni našel, niti doma, ne kje na poti proti domu. Žena umrlega mu je tudi zatrjevala, da ga to noč sploh ni bilo doma. Ob peti uri so ga pa našli mrtvega ležati v cestnem jarku paralelno tik ograje in sicer na ravno istem mestu, kjer je prej imenovani pisar lezel čez ograjo. Umrli je ležal vznak, dotikajoč se ograje, z eno roko v žepu, kar je bila sploh že od nekedaj njegova navada. Na licu je imel krvave lise. Žena umrlega, ki ga je tudi pomagala iskati, je izjavila, da ga večkrat v grlu rado davi in silila, naj grede iskajoči proti Dravi k mostu, češ, morda ga tam kje najdejo in da je lahko, da bi si bil sam kaj naredil. Namestniku drž. železnice na tukajšnjem kolodvoru je pa zjutraj pripoznala, da je bil umrl po polnoči res doma in da je hotel imeti kaj jesti. — Pravijo, da Gailberger ni imel navade, laziti čez imenovano ograjo, tudi bi bilo čudno, če bi bil padel čez tako visoko ograjo, da bi bil med plezanjem

držal roko v žepu. Če ga je pa srčna hiba zadela, kako naj je dobil na licu rano? Mimogrede naj omenimo le to, da je med umrlim in njegovo ženo prišlo večkrat do velikega prepira, da bi bilo prišlo že dvakrat kmalu do ločitve, da sploh njuno zakonsko življenje ni bilo srečno. Obveščena je bila takoj policija, železniški zdravnik in sodnija. Železniški zdravnik je konstatiral smrt s pristavkom, da je skoro gojovo smrt povzročila srčna hiba, da naj se pa obvesti komisija. Do desete ure dopoldne je mrlič ležal brez varstva, ob deseti uri je pa sodnija odredila, ne da bi ga bila pregledala, naj se prenese na svoje stanovanje. Na zahtevanje brata umrlega se je truplo 17. septembra preneslo v mrtvašnico, kjer se je vršila obdukcija. Konstatirali so — srčno hibo in v četrtek zvečer ob 6. je bil pogreb. Glas ljudstva pa pravi: Ceterum autem censeo, da je ta slučaj precej misteriozen.

„Danes tukaj — jutri tam.“ — Iz Gradca poročajo: Spočetka decembra 1901 je prestopil pater Gangl iz rimskokatoliške cerkve k starokatoliški veri. 6 mesecev je bil Gangl starokatoliški pomožen duhovnik v Dessendorfu, toda njegove ovce so kmalu izpoznale, kakšen pastir se je izneveril rimskokatoliški čredi. Gangl se je izkazal kot alkoholik in babjak prve vrste. Zaman so ostale vse graje, zaman so prestavili Gangla v Warnsdorf, Gangl je ostal alkoholik in don Juan. 24. avg. m. l. so ga torej iz starokatoliške cerkve zopet odpravili. Gangl je bil sedaj brez kruha in brez strehe. No, vrnil se je zopet v rimskokatoliško cerkev skesan in je izjavil, da dela rad najhujšo pokoro. Gangl je torej zopet rimski katolik, a sicer se seveda ni izpremenil. Morda sleče čez 6 mesecev svojo kuto še tretjič!

Zastavonoša se je — izgubil. Dne 30. avg. se je vršil v Tridentu shod vseh katoliških delavskih društev ital. dela Tirolske. Tudi katoliško delavsko društvo v Meranu je poslalo svojo deputacijo z zastavo. Zjutraj, ko se je imela začeti slavnost, pa ni bilo zastavonoše. Deputacija ga je čakala, bila razburjena, a zastavonoša se ni prikazal. Končno se je izkazalo, da je zaprt. Ponoči je spal v isti sobi z nekim dečkom, ki ga je zjutraj ovadil policiji, da ga je zastavonoša siloma zlorabil. Policija je torej zastavonošo utaknila v ječo, deputacija pa si je hitro izvolila novega zastavonošo ter se udeležila klerikalne parade. Občinstvo pa se je rogalo takim katoliškim društvom.

Že zopet nekaj novega. — V Karlovih varih vzbuja največjo pozornost jako lepa elegantna Američanka, ki nosi vedno seboj v majhni torbici pritlikavo opico, ki je jedva tako velika kot kak golobček. Menda so zamenile sedaj Američanke martinčke in želve, ki so jih včasih nosile na zlatih verižicah, z opicami.

Princ Braganza in njegovi — „zapeljivci.“ — Med izjalovljenim prvim kronanjem kralja Edvarda so v Londonu zaprli princa Braganzo, ker je imel opravka v neki beznici s 3 dečki. Priče so ga opazovale skozi ključavnico in skozi izvrtane luknjice. Vse so potrdile, da so ga videle natančno. Vendar pa je sodišče princa oprostilo, dečke pa je obsodilo, češ da so dečki zapeljali pijanega princa ter jim prisodilo ječe 2 let, 10 mesecev in 8 mesecev. Dečki bodo sedeli, princ, tragična žrtev londonske beznice, pa je svoboden!

Dama s šopkom. Iz Peterburga javljajo: Nedavno se je vozil carjev dvorni komornik grof Naraškin z lokalnim vlakom peterburške železnice. Ko je vstopil, je našel v kupeju I. razreda mlado damo s krasnim šopkom, katerega je grof občudoval in tudi poduhal. A kmalu nato je zaspal; ko se je prebudil, ni bilo dame s šopkom, a tudi ne grofove denarnice.

Duhovniki proti spomeniku Renana. — Občinski svet francoskega mesta Prégnyer je sklenil, da postavi slavnemu učnjaku Renanu, pisatelju dela „Življenje Kristusovo,“ spomenik ter imenuje po njem tudi ulico. Toda 82letni mestni župnik Le Goff se je temu uprl in je pisal županu pismo, v katerem pravi: „Bojim se, da ne bo slavljenje največjega žalilca Kristusovega ter odpadnika, ki se je kakor Judež obogatel s tem, da je izdal svojega Boga, ki je umrl v blatu greha, da ne bo to slavljenje prineslo mestu nesrečo!“ Nadalje grozi župnik, da bo branil vsakomur stanovati v Renanovi ulici, nikdar ne pojde procesija po njej, nikdar ne bo dovolil nesti sv. popotnico v obližje onega, ki je tako žalil Boga. „Najboljše bi bilo, prepustiti Renana pozabnosti, ker le tako je možno olajšati njegovo trpljenje v večnosti.“ Ker se je pridružil duhovnikom tudi škof, in je protestiral, da bi dobil „renegat“ spomenik, četudi je bil eden najslavnejših pisateljev zadnjega stoletja, so tudi najzmernejši republikanci zelo razdraženi radi te ozkosrčnosti.

„Časnikarska — raca.“ Spočetka 19. veka je postala navada, da so si časnikarji v dobi „kisljih kumar“, t. j. v času, ko ni nobenih važnih novic, sami izmišljali senzačne dogodke za svoje liste. Tako si je izmislil Bruseljčan, Cornelissen povest o požrečnosti rac. Spisal je feljton, v kateri je pripovedoval, da so vzeli 20 rac. Eno so skuhalo s perjem vred ter jo sesekali ter dali ostalim 19 racam. Požrle so jo takoj. Nato so skuhalo in sesekljali 19. raco in jo dali ostalim 18 racam. Požrle so jo takoj. Nato so isto storili z 18. 17., 16., in dr. racami. Race so žrle neprestano in skoraj brez odmora, požrle vse, dokler ni ostala samo še ena. A tudi ta bi bila najrajše še nadalje žrla. Ta izmišljena povest je povod frazi „časnikarska raca“, ki pa se je v zadnjih letih spremenila v „morsko kačo“.

Čarovnica v Črmošnjicah. — V Črmošnjicah je bila obsojena nedavno neka Marija Mizealo na osem mesecev zapora kot čarovnica in vedeževalka, ki je s hudičem v zvezi. Imela je med praznovnim ljudstvom a tudi med najboljšimi krogi jako razširjeno klientelo. Bila je radi svojih sleparij že 6 mesecev zaprta, a jedva je prišla iz zapora, je obljubila nekemu kmetu, kateremu se je žena izneverila in je ljubila družega, da mu pomore v enem tednu do ljubezni nezveste soproge. Kmet je plačal za to „čarovnici“ 130 K; toda ker se ljubezen žene le ni hotela povrniti, je tožil kmet „čarovnico“.

Kristus — pride. V vsch večjih londonskih časopisih je bilo te dni čitati čudno prorokovanje nekega očitno prismojenega verskega fanatika. Prorokovanja govore o dogodkih, ki se dogode med letom 1906 in 1926 in kateri se bodo završili s tem, da se končno — prikaže Kristus. Prorok je neki „Rev.“ M. Baxter iz Londona in njegovo prorokovanje je pisano v smislu knjige Daniela in njegovega „razodenja“. Prismođa trdi, da bode dežela, ki je tvorila cesarstvo Caesarja, radeljena med deset kraljestev, in sicer med Francijo, ktera se bode razprostirala do Rene, ter Anglijo brez Irske, Indijo, Špansko Avstrijo, Grško, Turško, Sirijo, Egiptom in balkanskimi državami. Imenovane države bodo ustanovile latinsko zvezo, ki bode naperjena proti Rusiji in Nemčiji. V naslednjih letih godile se bodo godile strašne stvari. Ameriko je pa prorok pozabil, najbrže zato, ker o njej tudi sv. Daniel še ni vedel ničesar.

Tržne cene v Ljubljani

14. septembra 1902.

	K	v		K	v
Pšenica, 100 kg	17	—	Špeh povojen, kgr.	1	60
Rež,	14	—	Surovo maslo, „	2	40
Ječmen, „	14	—	Jajce, jedno „	—	6
Oves, „	14	20	Mleko, liter „	—	18
Ajda, „	15	60	Goveje meso kgr.	1	30
Proso, „	16	—	Telečje „	1	40
Koruza, „	13	20	Svinjsko „	1	50
Krompir, „	6	—	Koštrunovo „	—	90
Leča, lit.	—	25	Piščanec „	1	20
Grah, „	—	40	Golob „	—	40
Fižol „	—	25	Seno, 100 kilo „	7	60
Maslo, kgr.	2	50	Slama, „	8	20
Mast, „	1	80	Drva trda, klftr.	7	—
Špeh svež, „	1	60	„ mehka, „	5	60

Loterijske srečke.

Brno, 17. septembra.	11, 12, 24, 39, 72.
Dunaj, 13. septembra.	63, 42, 9, 67, 31.
Trst, 6. septembra.	60, 2, 48, 29, 28.
Grades, 13. septembra	11, 31, 2, 19, 76
Fraga, 10. septembra.	32, 19, 18, 83, 82.
Lino, 6. septembra.	25, 46, 20, 28, 30

Samo v teh zavojih se
dobiva pristna, tako
splošna priljubljena

Kathreinerjeva •••••
Kneippova siadna kava

Učenca

sprejme **takoj** špecerijska trgovina na Bledu. Zmožnost tudi nemškega jezika ter 4. ali vsaj 3. razredno šolo se zahteva. Ponudbe pod: „Pošten in zvest“, poste restante, Bled.

Povsod po Slovenskem
in še čez mejo razširja se od dne do dne poraba prave in najboljše

kavine primesi

v prid družbe sv. Cirila in Metoda
iz
I. jugoslov. tovarne za kavine surogate
♦ v Ljubljani. ♦

Zahtevajte jo povsod!!

Najnižje cene. Največji izbor.

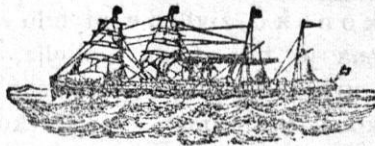
Skrbno izdelovanje

Preobleke Popravila

L. Mikusch
tovarna dežnikov
Ljubljana, Mestni trg.

Red Star Line, Antwerpen

v Ameriko.

Prve vrste parobrodi. — Naravnost brez prekladanja v New York in v Philadelphijo. — Dobra hrana. — Izborna oprava na ladiji. — Nizke vožne cene.

Pojasnila dajejo:

Red Star Line, 20, Wiedener Gürtel, na Dunaji ali (2073-3)

Ant. Rebek, konc. agent
v Ljubljani, Kolodvorske ulice šte. 34.

Zmešane lase

kupuje po najvišjih cenah in plača bolje nego vsaka zunanja firma

Ludovik Businaro

v Ljubljani, Hilšarjeve ulice št. 10.

Nabiralce las opozarjam s tem uljudno na mojo firmo.

Čvrst deček

14 do 16 let star, ki ima veselje učiti se mlinске obrti, se sprejme takoj v službo mehaničnega mlina

Jakoba Travnja

na Glincah pri Ljubljani.

Dr. M. Pirc

naznanja, da se je s svojo

odvetniško pisarno

preselil iz hiše št. 4 v Gosposkih ulicah
v Kolodvorske ulice št. 26
(zraven „stare Tišlerjeve gostilne“) v pritličju
na levo.
(2184-3)

Zobozdravnik

med. univ. dr. Josip Berg

diplom. na c. kr. vseučilišču v Pragi, bivši slušatelj dunajske c. kr. zobozdravniške vseuč. klinike (vladni svet. prof. dr. Scheff) in zobotehnik

Oton Seydl

bivši družabnik g. dra. Rado Frlana, zobozdravnika v Ljubljani
naznanjata, da sta začasno svoj

zobozdravniški in zobotehnični atelje

in sicer za čas do 1. novembra 1902 nastanila
v Špitalskih ulicah št. 7, 2. nadstr.

Najvočje, najhitreje ter najvarnejše vrste velikanskih parnikov, ki vozijo

v Ameriko.

Hamburg-New York le 6 dni.

Vozne karte po najnižjih cenah za vse razrede prodaja ter daje pojasnila točno in brezplačno (1228-21)

oblastveno potrjena

agentura Hamburg-Ameriške linije
v Ljubljani, Dunajska cesta št. 31
od južnega kolodvora takoj na desno.

